

K některým otázkám organizace, plánování a vedení další armádní operace

Podplukovník Jan Štefka

Ve vojenské mysli čís. 2/1962 byl uveřejněn článek kolektivu autorů operační správy GŠ na téma „Organizace a vedení další armádní operace“. Uvedená tematika byla do té doby málo teoreticky rozpracována a štáby svazů měly v těchto otázkách jen dílčí praktické zkušenosti. Článek se stal významným teoretickým podkladem pro dvoustranné armádní velitelsko-štábní operační cvičení s částečně vyvedenými vojsky u našeho štábu.

Na tomto cvičení byla prověřena správnost celé řady teoretických závěrů zmíněného článku a současně byly získány některé další zkušenosti, které mohou přispět k prohloubení a rozšíření znalostí této složité problematiky. Pro značnou rozsáhlost tématu chtěl bych ve svém článku obrátit pozornost čtenářů k některým teoretickým otázkám a zvláště pak k získaným zkušenostem při organizaci a plánování další armádní útočné operace a tím přispět k hlubšímu pochopení a vysvětlení některých závěrů v uvedeném článku. Pokud to bude nutné, uvedu i ty zkušenosti, které nejsou v souladu s názory autorů.

Druhou armádní útočnou operaci je nutno považovat jako logické pokračování frontové operace, jako plnění části dalšího úkolu frontu se všemi charakteristickými rysy soudobých operací. Vezmeme-li tuto skutečnost plně v úvahu a vycházíme-li z hlubokého rozboru konkrétní situace frontu, jeho svazů a hlavně situace raketových jaderných prostředků a situace nepřítele, musí nutně vyplynout otázka, zda prvosledová armáda bude v následující operaci plnit úkol předpokládaný pro ni zámyslem velitele frontu, nebo zda její úkol bude podstatně změněn.

Organizace a vedení další armádní operace bude tedy, jak uvádějí autoři, probíhat zpravidla ve složitých podmínkách. Půjde o to, aby vlastní vojska nejen udržela v první operaci získanou iniciativu, ale aby narůstáním úsilí ji ještě znásobila a nepříteli znemožnila nebo podstatně ztížila aktivní využití jeho hlubokých operačních záloh a dokončila zničení svazků prvního operačního sledu.

Splnění těchto požadavků předpokládá vybojovat převahu v raketových jaderných prostředcích a v jejich dovedném využití zvláště při dokončování první operace a při přechodu do další operace. Nesplnění této podmínky by značně ztížilo a možná i znemožnilo plynulý přechod do následující operace. Proto, na základě co možná nejpodrobnějších zpráv o nepříteli, musí velitel frontu i velitel armády použít raketových jaderných prostředků co nejefektivněji ke zni-

čení a umlčení nepřátelských zbraní hromadného ničení, vážných odporů nepřítel v dotyku a jeho záloh a zabezpečit tak pokračování a rozvíjení operace armád a svazků s jejich maximální bojeschopností.

Kromě cílevědomého použití raketových jaderných prostředků, u nichž je nutné počítat při dokončování první operace s potřebnou zálohou jaderných náplní, bude významným činitelem pro splnění dalšího úkolu frontu zasazení jeho armády druhého sledu, jejíž úspěch ovlivní podstatnou měrou i úkoly armád prvního sledu pokračujících v plnění dalšího úkolu frontové operace.

Dalšími předpoklady úspěšného rozvíjení frontové operace je:

- hluboká znalost, předvídaní a správné hodnocení možností nepřítel s důrazem na jeho raketové jaderné prostředky;

- hluboká znalost a rozbor možností vlastních vojsk a jejich pevné a cílevědomé velení a řízení v intencích zámyslu nadřízeného velitele k vytváření nejvýhodnějších podmínek pro nepřetržité vedení operace a boje.

Tyto podmínky je nutno vytvářet postupně, v průběhu první operace především:

- systematickým ničením nepřátelských zbraní hromadného ničení všemi prostředky;

- dovedným použitím jak vlastních raketových jaderných prostředků, tak využitím jejich účinků pozemními vojsky;

- rozhodnou činností hlavně tankových svazků, předsunutých odřadů a vzdušných výsadek;

- obnovováním bojeschopnosti svazů a útvarů, jejich dovedným střídáním a doplňováním osobami a potřebným materiálem;

- promyšleným, jednoduchým a všestranně zabezpečeným manévrem sil a prostředků z hloubky i podél fronty.

Vzhledem k nerovnoměrnému plnění úkolů armádami prvního sledu, nelze zpravidla předpokládat, že všechny armády frontu přejdou k plnění dalšího úkolu současně. Také je méně pravděpodobné, že při úspěšném plnění úkolu vojsky frontu by byl jeho úkol podstatně změněn.

Z toho vyplývá, že velitel a štáb frontu budou mít zpravidla dostatek času k upřesnění zámyslu pro dokončení frontové operace, pro zpracování a postupné doručení směrnic a úkolů armádám. Je žádoucí, aby plánování na stupni frontu a armády probíhalo souběžně, ve štábu armády tedy ihned po obdržení předběžné směrnic velitele frontu. Vycházejí ze shora uvedeného, **zmíním se stručně o časových kalkulacích a o postupu při plánování a upřesnit některé závěry autorů v těchto otázkách.**

Jimi uváděné časové normy pro přijetí rozhodnutí velitelem armády na základě předběžné směrnic velitele frontu jsou správné a reálné. Domnívám se však, že s doručením bojových úkolů svazkům nebude výhodné spěchat. Nejvýhodnější by bylo, aby velitel armády přijal rozhodnutí pro další operaci ještě před vydáním úkolů svazkům na příští den. To však vždy nebude možné dodržet a proto v některých případech bude nutné již vydané úkoly upřesňovat. V této době vydané úkoly svazkům jsou zaměřeny k dokončení první operace. Úkol pro novou operaci dostane velitel armády, jak uvádějí autoři, zpravidla jeden až jeden a půl dne před jejím zahájením. V té době bude mít armáda zasazeny do boje zpravidla všechny svazky. Jestliže přechod do další operace bude možný

zasazením pokud možno čerstvých svazků (armádě přidělených), nebo těch svazků armády, které jsou nejvíce bojeschopné, pak nebude zpravidla reálný požadavek, aby „za dalších 4—5 hodin bylo zpracováno rozhodnutí a dovedeno v podobě směrnice do vojsk.“ (Str. 8, druhý odst. ve sloupci vpravo.) Zde je nutno vycházet z toho, že v této době (to je asi za 5—6 hodin od obdržení směrnice velitele frontu) nebude velitel armády často ani znát situaci některých svazků (zvláště nově přidělených), s nimiž bude armáda plnit úkoly v další operaci. V takových případech by bylo neúnosné, aby štáb armády překotně a na úkor kvality zpracovával bojové rozkazy pro tyto svazky předčasně. Takový postup by mohl jen zkomplikovat činnost štábu a oslabit účinnost opatření uskutečňovaných k vytvoření podmínek pro plynulý přechod do další operace. Kromě toho je nutno přihlížet i k nepříznivým důsledkům častého měnění dříve uložených úkolů vojskům.

Proto se domnívám, že autory uváděné časové kalkulace nutno považovat jako jednu možnou variantu, vynucenou v krajním případě, při nedostatku času a při nejasné situaci.

Mám za to, že rozhodující pro plynulý přechod prvosledové armády do další operace bude závčas přijaté a plně reálné rozhodnutí velitele armády, k jehož splnění bude nutné již od jeho přijetí organizovat ve štábu armády řadu konkrétních, promyšlených a všestranně zabezpečených opatření, které tento plynulý přechod do další operace plně umožní a zajistí. Tato opatření by měla být součástí plánu operace.

Za hlavní je možno považovat tato opatření:

- soustavná znalost situace nepřítele a jeho možností, zvláště jeho raketových jaderných prostředků a soustavná znalost situace vlastních vojsk a reálné hodnocení jejich možností;
- pevné a nepřetržitě řízení vojsk při dokončování první operace v souladu s rozhodnutím velitele armády pro další operaci (podle toho i včas vydávat a upřesňovat úkoly svazkům);
- vedení nepřetržitého průzkumu a ničení nepřátelských zbraní hromadného ničení všemi prostředky;
- udržovat plnou bojeschopnost vlastních raketových jaderných prostředků, vševojskových i vojskových svazků a útvarů, včetně nově podřízených a provádění manévru k postupnému vytváření operačního uskupení sil a prostředků armády k plynulému přechodu do další operace;
- zabezpečovat doplňování svazků a útvarů osobami a materiálem všeho druhu s důrazem na jaderné náboje, PHM a zabezpečování odsunů.

Nejdůležitějším činitelem k zabezpečení plynulého přechodu do další armádní útočné operace bude však správné a efektivní **použití raketových jaderných prostředků**. Proto při dokončování dalšího úkolu první operace musí mít velitel armády vždy zálohu jaderných nábojů pro plnění jak nepředvídaných úkolů, tak i k upevnění získané iniciativy a pro zabezpečení boje svazků přecházejících k plnění úkolů další operace. Přechod do další útočné operace armádou prvního sledu bez operační přestávky je totiž možný právě v důsledku existence raketových jaderných prostředků a velitel a štáb armády musí věnovat právě těmto otázkám mimořádnou pozornost při přijetí rozhodnutí i při stanovení úkolů svazkům.

Včasné a reálné rozhodnutí velitele armády je jedním z předpokladů úspěchu další operace. Provedené cvičení potvrdilo reálnost požadavku vytyčeného v článku — rozhodnout se za 4—5 hodin od obdržení směrnice velitele frontu. V souvislosti s tím je nutné zdůraznit požadavek pečlivého a všestranného hodnocení situace. Při přijetí rozhodnutí a při plánování další operace musí velitel a štáb armády vycházet z nového úkolu armády, ze situace na frontě (včetně situace sousedních armád) a musí plně respektovat potřeby řízení vojsk při dokončování první operace. Odpovědné posouzení těchto činitelů je pak rozhodujícím kritériem pro stanovení metody práce štábu při plánování další operace.

Během cvičení jsme získali takovou zkušenost, že nelze mechanicky uplatňovat a do všech důsledků dodržovat předem připravenou metodiku práce štábu. Chyby by se dopustil ten štáb, který by hlavní úsilí zaměřil jen na plánování nové operace a přitom podcenil význam pevného a nepřetržitého řízení vojsk při dokončování první operace. Cvičení potvrdilo v podstatě správnost rozdělení štábu do dvou skupin — skupiny plánovací a skupiny řízení vojsk. Toto dělení nelze však chápat mechanicky (i když například operační oddělení štábu armády svou dosavadní organizační strukturou doplňuje vytyčený požadavek bez zvláštních obtíží). Ukázalo se, že úkoly jednotlivců v odděleních i celých odděleních, operační oddělení nevyjímaje, se při plánování nové a při řízení první operace prolínají a že je nezbytně nutná nejtěsnější spolupráce a součinnost uvnitř oddělení a mezi odděleními a v nutném rozsahu (z důvodů utajení) i vzájemná znalost nového úkolu a situace vojsk. Zvlášť markantně vystupují do popředí tyto požadavky na operačním oddělení, které jako hlavní oddělení štábu musí **včas** a **soustavně** znát podrobně situaci svazků a útvarů všech druhů vojsk a musí být připraveno kdykoli o ní informovat velitele armády. Na druhé straně musí být schopno včas zabezpečit doručení a prověřit správnost pochopení všech rozkazů a nařízení svazků, která vyplynou z rozhodnutí velitele armády pro novou operaci a pro činnost svazků při plnění dříve uložených úkolů při dokončování první operace.

Z uvedeného vyplývá, že v průběhu plánování další operace se velení svazků a útvarům nesmí vymknout veliteli a štábu armády z rukou a naprosto ho nelze opomíjet. Cvičení naopak ukázalo, že doba potřebná pro plánování další operace se zkrátí a plán bude reálnější tehdy, bude-li mít štáb armády všestrannou a detailní znalost situace a budou-li vojska cílevědomě a pevně řízena.

Ke splnění těchto požadavků bude nutné maximální vypětí sil všech příslušníků štábu armády, zvýšeného úsilí směrových důstojníků a spojovacích prostředků, včetně plného využití ostatních míst velení, především předsunutého velitelského stanoviště, které musí svoji činnost zaměřit k získání podrobných údajů o situaci vlastních vojsk i u nepřítele a to hlavně u svazků působících na směru rozhodující činnosti. PVS armády se musí v období plánování další operace aktivněji podílet i na velení.

K získání předpokladů pro rozhodnutí velitele a pro plánování nové operace je nutno využít všech stávajících prostředků mechanizace velení, které umožňují získat co možná nejširší a nejvěrohodnější údaje; hlavní je tyto údaje důkladně vyhodnotit. **Uplatnilo se použití vzorových dokumentů** k vedení přehledu o situaci svazků směrovými důstojníky a při zpracování bojových rozkazů, nařízení a dalších dokumentů. Zavedením prostředků automatizace velení a jejich

ovládnutím bude možno vytvořit mnohem příznivější podmínky pro práci štábu, právě při řešení takových složitých úkolů.

Domnívám se, že by bylo účelné na základě stávající informační skupiny operačního oddělení a směrových důstojníků vytvořit na jednom pracovišti, v blízkosti pracoviště velitele armády, skutečnou skupinu velení. Tato skupina, doplněná po jednom důstojníku z oddělení druhů vojsk štábu, štábu týlu, technického, organizačního a mobilizačního oddělení, by mohla zabezpečit získávání a vyhodnocování velmi hodnotných údajů a podkladů pro rozhodování velitele i pro řízení vojsk. Vybavení této skupiny perspektivně automatizačními prostředky by kvalitu její práce jen zvýšilo a naopak využití složitějších zařízení (např. počítačů) bude rozhodně vyžadovat organizační změny ve struktuře štábu.

Období plánování další operace předpokládá nutně i zvýšenou aktivitu orgánů a prostředků průzkumu na všech stupních, štábu vševojskových svazků, raketových vojsk a týlových štábů, útvarů a zařízení.

Hlavním úkolem průzkumných prostředků všech druhů vojsk je připravit včas hodnověrné a pokud možno nejúplnější podklady pro rozhodnutí velitele armády na další operaci. Za nejdůležitější zprávy nutno považovat údaje o množství, rozmístění a přísunu na bojiště prostředků hromadného ničení nepřítele před frontou armády, v hloubce sestavy nepřítele na směru předpokládaného hlavního úderu armády v nové operaci a znalost těch prostředků hromadného ničení nepřítele, které mohou do pásma útoku armády působit. Úsilí orgánů průzkumu musí být zaměřeno i na zajištění skladů atomové munice a způsobů jejího přísunu do těchto skladů a z nich do prostorů bojového rozmístění raketových prostředků nepřítele a pochopitelně, i k ničení jak munice, tak odpalovacích zařízení. Údaje o zbraních hromadného ničení nepřítele musí dát co nejúplnější kvalitativní podklady pro výpočet poměru sil v raketových jaderných prostředcích. Při hodnocení situace nepřítele velitelem armády (náčelníkem průzkumu) je nutné vycházet, kromě pečlivého zhodnocení možností použití a manévru raketových jaderných prostředků nepřítele, i z možností jeho vojsk v dotyku a hlavně jeho hlubokých záloh a to nejen v pásmu útoku armády, ale i před pásmy útoku sousedních armád. Při plánování použití prostředků průzkumu v dalších operacích nutno počítat na západním válčišti i se součinností s partyzánskými skupinami na území nepřítele.

Zvýšená aktivita štábů vševojskových svazků by měla spočívat v častějším podávání zpráv a hlášení o situaci štábu armády a to zvláště u těch svazků, které plní hlavní úkoly při dokončování první operace a také od těch svazků, které budou zasazeny při přechodu do následující operace. Štáb armády musí dostat od svazku pokud možno nej přesnější údaje o situaci a o jejich bojeschopnosti. Důležité jsou i zprávy o nepříteli, o jeho zbraních hromadného ničení, o charakteru činnosti jeho vojsk v dotyku, a zálohách, zvláště tankových. Význam mají i čerstvé zprávy o terénu a jeho zamořených pásmech.

Cvičení ukázalo, že v období dokončování první operace a v průběhu plánování další operace je nutné zabezpečit téměř plynulé získávání zpráv o situaci a to tak, aby velitel a štáb armády měl kdykoli k dispozici, co možná nejúplnější a nej přesnější údaje o situaci nepřítele, vlastních vojsk a o terénu. Proto získávání těchto údajů se nesmí stát jen záležitostí štábu armády, ale větší iniciativu v tomto směru musí vyvinout hlavně štáby svazků. K tomu však nutno ještě podotknout, že jde především o kvalitu zpráv podávaných od svazků štábu

armády. Tyto závažné skutečnosti si musí příslušní funkcionáři štábů svazků uvědomit a k této zásadní povinnosti vést všechna oddělení štábu svazků a kvalitněji než dosud připravovat styčné důstojníky.

Uvedené problémy metodiky práce štábu armády při plánování další útočné operace ukazují, že nebude vždy možné postupovat podle předem připraveného „receptu“. Snaha dodržovat a lpět důsledně na nějakém předem připraveném postupu vede nutně k šabloně, která se pak při práci štábu v konkrétních podmínkách projeví nutně nepříznivě.

Náročné úkoly plánování další operace při současném řízení vojsk je schopen splnit jen dobře připravený a sladěný štáb a metodu jeho práce určuje vždy daná konkrétní situace štábu i vojsk.

Zkušenosti z našeho cvičení dále ukazují, že k doručování rozkazů a nařízení není účelné určovat zvláštní důstojníky štábu, jak uvádějí autoři článku. Naopak, je účelné, aby tyto úkoly plnili i nadále převážně směroví důstojníci, určení zpravidla na delší dobu za jedním a týmž svazkem a nejlépe znalých situace svěřených jim svazků. Avšak v některých případech bude účelné, nebo dokonce nutné, aby úkol veliteli svazku pro delší operaci předal osobně velitel nebo náčelník štábu (NOO) armády. Může tomu být tak zpravidla u svazků zasazovaných na směru hlavního úderu. Takový způsob předání úkolu svazkům je možné uskutečnit při výjezdech (letech vrtulníkem) velitele (NŠ) armády ke svazkům prvního sledu nebo při zasazování svazků druhého sledu (nebo nově přidělených) do prvního sledu před zahájením plnění úkolů těmito svazky v další operaci. V těchto případech bude zpravidla nutné organizovat součinnost mezi některými svazky prvního sledu, zasazovanými svazky z hloubky a s raketovými útvary a jednotkami. Výjezdu velitele (NŠ) armády ke svazkům se zúčastní v tomto případě omezený počet příslušníků štábu armády, kteří se podílejí na organizaci součinnosti.

Vyskytnou se i takové případy, že úkol svazku pro delší operaci může převzít velitel svazku s některými funkcionáři štábu svazku přímo na velitelském stanovišti armády, kde je pak možné současně i organizovat součinnost.

Za řízení vojsk i za plánování další operace odpovídá velitel armády. V prvním údobí plánování — před rozhodnutím — je nutné vytvořit ve štábu armády takové podmínky pro velitele armády a některé další funkcionáře štábu, aby mohli pokud možno nerušeně zpracovat rozhodnutí. Náčelník štábu armády v tomto období připravuje veliteli nezbytné podklady pro rozhodnutí a prostřednictvím operačního oddělení zabezpečuje úzkou součinnost všech složek štábu a především těch, které ovlivňují a řídí činnost vojsk. Po rozhodnutí velitele armády je účelné, aby další práci při plánování další operace řídil náčelník štábu. Velitel armády má pak možnost nejen velet vojskům, ale i ovlivňovat práci té části štábu, která dokončuje plánování nové operace. **V žádném případě však nelze připustit, aby velitel armády a ostatní hlavní funkcionáři štábu armády v údobí plánování nové operace podcenili význam velení a řízení vojsk při dokončování první operace.**

Základem plánování další operace je včasné a reálné rozhodnutí velitele armády. Kromě podkladů obsažených ve směrnici a nařízeních velitele a štábu frontu, slouží jako podklady pro rozhodnutí a plánování údaje o nepříteli, situaci vlastních vojsk, o terénu a další potřebné údaje. Na první pohled není zřejmý rozdíl proti podkladům pro plánování první operace. Rozdíl však spočívá v tom,

že kromě úkolu daného armádě pro další operaci, jsou všechny ostatní hlavní podklady (hlavně údaje o situaci nepřítele a vlastních vojsk) činitelem velmi proměnlivým, který podléhá stálým změnám v průběhu dokončování první operace a proto podstatně ovlivňuje jak rozhodování velitele, tak i plánování další operace a má vliv i na určení metodiky práce štábu. Tuto skutečnost je nutno si plně uvědomit při hodnocení situace velitelem armády v průběhu přijímání rozhodnutí. Nerespektování této zvláštnosti by mohlo velmi nepříznivě ovlivnit plynulý přechod vojsk do následující operace. V důsledku možných změn ve vývoji situace při dokončování první operace je nutné počítat s několika variantami přechodu do další operace a tyto varianty zahrnout do plánu operace. Otázkami plánování další operace se dále podrobně zabývat nebudu, protože na ně bylo poukázáno již v předcházející části a jsou dosti podrobně rozvedeny v původním článku. Znovu však pokládám za nutné podtrhnout význam včasného vytvoření zásob jaderné munice u armádních a divizních prostředků a hlavně jejich efektivní využití k vytvoření co nejpříznivějších podmínek pro nepřetržitě pokračování frontové operace. Proto základem rozhodnutí velitele armády pro další operace je rozhodnutí o použití raketových jaderných prostředků. Z něho je pak nutno vycházet při stanovení úkolů svazkům a při organizaci všech ostatních opatření, která nutno zplánovat k zabezpečení plynulého přechodu do další operace a k jejímu úspěšnému provedení.

Před zahájením další operace a také v jejím průběhu je nutné počítat s tím, že se sestavy armády budou odnímány některé původní svazky a armádě budou podřizovány jiné svazky ze zálohy velitele fronty, nebo od sousedních armád. Požadavek, vytyčený autory o organizaci styčné skupiny, která by organizovala předání — převzetí těchto svazků, je zcela oprávněný. V průběhu cvičení se ukázalo, že tento odpovědný úkol nelze uložit jen směrovému důstojníkovi, který sám není schopen jej splnit. Do této styčné skupiny je nutné zařadit kromě směrového důstojníka také týlové a materiální funkcionáře, jejichž hlavním úkolem bude hlavně prověřit, upřesnit nebo seznámit se se skutečným stavem bojeschopnosti přejímaného (předávaného) svazku. Základní materiálové podklady a ostatní údaje o bojeschopnosti svazku musí sestavit štáb svazku a tyto musí být přiloženy k protokolu o převzetí a předání. V opačném případě se stane proces předávání a převzetí svazku jen formální záležitostí, což je nepřípustné. Proto do čela styčné skupiny by měl být určen odpovědný důstojník operačního oddělení štábu armády (zástupce náčelníka operačního oddělení, popřípadě některý z náčelníků skupin operačního oddělení). K rychlému převzetí (předání) je účelné použít předem připravených vzorových dokumentů protokolu o převzetí (předání) svazku a příloh (jejichž obsah by měl znát i štáb svazku) a s nimiž se musí po ukončení převzetí (předání) seznámit všichni příslušní funkcionáři štábu armády.

Otázky **velení další armádní operace** jsou v článku dostatečně vysvětleny a správnost závěrů potvrdil konečně i průběh našeho cvičení. Přesto považuji za nutné zdůraznit význam a důležitost nepřetržitého průzkumu a ničení nepřátelských ZHN, hromadného použití vlastních raketových jaderných prostředků a důsledného využívání mezer v sestavě nepřítele v rychlém tempu — bez odporu — především tankovými svazky. Tím lze dosáhnout snadné ohrožení boků a

týlu nepřátelských vojsk v dotyku a přinutit je k ústupu, ale také znemožnit nebo podstatně ztížit manévry nepřátelských záloh a jejich překvapivého ničení. Nevyužívání mezer v sestavě nepřítele, kterých bude v operační hloubce a po hromadném použití raketových jaderných prostředků dostatek, nás zbavuje možnosti rychlého rozvíjení útoků svazků na směrech a zvyšuje i možnosti napadení vlastních vojsk zbraněmi hromadného ničení nepřítele.

Dále bych chtěl zdůraznit požadavek smělého použití raketových jaderných prostředků a rozhodného velení při odražení protiúderů silných nepřátelských záloh a nutnost rychlého ničení obklíčeného nepřítele. Vytvoří-li se nepříznivá situace ohrožením některého boku armády silnějším uskupením nepřítele, bude účelné, aby na tomto směru velel osobně velitel armády. Síly nepřítele, které se dostanou po odražení protiúderu do obklíčení je nutné ihned zničit jadernými údery a umožnit vlastním vojskům přejít do aktivní činnosti k dalšímu rozvíjení operace. Důležitou povinností štábu armády je také zabezpečit manévry raketových útvarů a jednotek v průběhu další operace. Jeho zabezpečení vyžaduje včas vyčleňovat potřebné síly a prostředky zpravidla z motostřeleckých jednotek a útvarů svazků druhého sledu.

Z á v ě r.

Plynulý přechod armády z jedné útočné operace do další operace bez operační přestávky je v soudobých podmínkách umožněn především existencí raketových jaderných prostředků a jejich účinky. Plánování a organizace těchto operací je velmi složité vzhledem k rychle se měnící situaci v období dokončování předcházející operace, jejíž úspěšné dokončení vytvoří současně důležité předpoklady úspěchu následující operace. Operační uskupení armády pro přechod do následující operace bude proto vytvářeno postupně a rovněž postupně budou přecházet jednotlivé svazky armády k zahájení následující operace.

Základem plánování je včasné a reálné rozhodnutí velitele armády a na jeho základě stanovené úkoly raketovým vojskům, vševojskovým svazkům, a ostatním armádním prostředkům, které se doručují vojskům včas podle vývoje situace. Metodiku práce štábu armády při plánování je nutno určit na základě dané konkrétní situace štábu i vojsk.

Ve vedení další operace půjde především o upevnění iniciativy získané v předcházející operaci. To předpokládá opět hlavně efektivní použití raketových jaderných prostředků a využití jejich účinků vojsky, jakož i smělý a rozhodný manévry vojsky k rychlému zničení nepřítele zbaveného iniciativy.